

Πρός
Τὴν Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα
Ἐνταῦθα

Ἱερουσαλήμ, 3 Αὐγούστου, 1989

Ἀγαπητοὶ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Ὅπως ὅλοι γνωρίζετε, ἀπὸ καιροῦ βρίσκομαι σὲ διένεξη μὲ τὸν Μακαριώτατο, ἐπειδὴ ὁ Μακαριώτατος νομίζει ὅτι ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ εἶναι σκλάβοι του, ὅτι μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει ὅτι θέλει, καὶ μὲ δικτατορικὸ τρόπο προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῆ στὴν Ἀδελφότητα, καταπατώντας κάθε ἔννοια τάξεως καὶ δικαίου καὶ γενικώτερα κάθε ἔννοια χριστιανικῆς δεοντολογίας.

Μὲ τιμώρησε διότι τόλμησα νὰ πῶ τὴν γνώμη μου, νὰ ζητήσω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο νόμιζα ὅτι εἶναι δίκαιο, καὶ νὰ καταγγεῖλω τὴν ἀπαράδεκτη καὶ ἀχαρακτήριστη συμπεριφορὰ του πρὸς τὸ πρόσωπό μου, ἕνα συνεπίσκοπό του καὶ μάλιστα Συνοδικό.

Τὸ πιὸ λυπηρὸ ὅμως εἶναι ὅτι, παρ' ὅλες τὶς καταγγελίες καὶ τὶς κατηγορίες μου γιὰ τὴν δικτατορικὴ συμπεριφορὰ του καὶ τὴν ἐν γένει πολιτικὴ του ἢ ὁποῖα ὀδηγεῖ τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἀδελφότητά μας στὴν διάλυση καὶ τὴν καταστροφή, ἐκεῖνος ἀρνῆται νὰ παραδεχθῆ τὴν τραγικότητα τῆς καταστάσεως καὶ νὰ ἀλλάξη πορεία. Προσποιῆται ἀδιαφορία καὶ κοιτάζει πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἴδιο παιχνίδι, σὰν νὰ μὴν συμβαίνει τίποτα. Νομίζει ἀκόμα ὅτι, μὲ τὸ νὰ μοῦ κλείσῃ τὸ στόμα, θὰ λυθοῦν ὅλα του τὰ προβλήματα. Δὲν θέλει νὰ δῆ τὴν ἀγανάκτηση ὅλης τῆς Ἀδελφότητος ἢ ὁποῖα αὐξάνεται καθημερινῶς ἐναντίον του. Δὲν θέλει νὰ δῆ τὰ προβλήματα τῆς Ἀδελφότητος τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται καθημερινῶς καὶ ἔχουν δημιουργήσει μιὰ παράφορη κατάσταση. Σὰν νὰ εἴμαστε καμμιά φυλὴ ἀνθρωποφάγων τῆς Ἀφρικῆς ὅπου ὁ φύλαρχος ἔχει δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου πάνω στοὺς ὑπηκόους του. Σὰν νὰ μὴν ἀκούστηκε ποτέ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου περὶ ἀγάπης, ἀδελφοσύνης, δικαιοσύνης κλπ. Σὰν νὰ μὴν γράφτηκε ποτέ στὸ Εὐαγγέλιο τὸ : «οἶδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλη ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος».

Μερικοὶ ἀδελφοὶ λένε : «Δὲν τὸν νοιάζει τὸν Πατριάρχη ὅτι καὶ νὰ πῆς». Καλὰ, τὸν Πατριάρχη δὲν τὸν νοιάζει, ἐμᾶς δὲν μᾶς νοιάζει ; ἐμεῖς δὲν ἔχουμε κανένα λόγο γιὰ τὸ μέλλον μας ; τί εἴμαστε; Σκλάβοι; Μήπως ὅταν γίνεται κανεὶς Ἀγιοταφίτης, καταδικάζεται αὐτομάτως σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα ; μὰ εἶναι πράγματα αὐτά ;

Άλλοι πάλι λέγουν : «Δέν γίνεται τίποτα». Άλλά τί θά πῆ, δέν γίνεται τίποτα ; Προσπαθήσαμε ;δοκιμάσαμε νά κάνουμε κάτι ; ἢ ἀπλῶς περιμένουμε νά γίνη κάποιο θαῦμα καί νά ἔλθῃ ἡ σωτηρία ἀπό μόνη της ; Τί θά γινόταν ἐάν ὅλοι ἔλεγαν τό ἴδιο ;Τί θά γινόταν π. χ. ἐάν ὁ Λεωνίδας τῆς Σπάρτης ἔλεγε , δέν γίνεται τίποτα ; ἢ ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ; ἢ ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ; ἢ οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821 ; ἢ ἀκόμη πιό πρόσφατα, τοῦ 1940 ; Άλλά τό πιό σπουδαῖο ἀπ' ὅλα , τό «δέν γίνεται τίποτα», εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό καί θυσιάστηκε πάνω στόν Σταυρό γιά νά μᾶς δώσῃ τήν δύναμη νά ἀγωνισθοῦμε ἐναντίον τοῦ κακοῦ, παντός κακοῦ, καί νά νικήσουμε. Δηλαδή ἄδικα θυσιάστηκε ὁ Χριστός ; Μή γένοιτο.

Όρισμένοι ἀδελφοί πάλι λέγουν : «Μόνο σέ μιά μεσοπατριαρχία θά μπορέσουμε νά ἐπιβάλουμε δεσμεύσεις στούς ὑποψηφίους γιά τό ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου, ὥστε νά μήν ὑπερβαίνουν τίς δικαιοδοσίες τους. Καί θά ἀφήσουμε λοιπόν τόν Κύριο Διόδωρο μέχρι τότε νά ἀλωνίζῃ μόνος του καί νά κἀνῃ ὅτι θέλει, καί νά κατεδαφίζῃ τό οἰκοδόμημα τῆς Ἀδελφότητός μας χωρίς νά προσπαθήσουμε νά τόν σταματήσουμε ; ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θά μπορῆ ἀργότερα νά πῆ : «Δέν μοῦ εἶπατε τίποτα κι' ἐγώ νόμιζα ὅτι ὅλα πᾶνε καλά». Άλλά δέν βλέπω τόν λόγο γιατί πρέπει νά περιμένουμε μέχρι τότε, ἀφοῦ ὅλοι μας διαπιστώνουμε ὅτι ἡ κατάσταση στό Πατριαρχεῖο ἔχει φτάσει στό ἀπροχώρητο. Ἐάν μποροῦμε νά κάνουμε κάτι τότε, μποροῦμε νά τό κάνουμε καί τώρα, Ἐάν μποροῦμε νά ὑποβάλουμε προτάσεις γιά τήν βελτίωση τῆς κατάστασης τότε, μποροῦμε νά τό κάνουμε καί τώρα. Ἡ μήπως θά πρέπει νά ἀρχίσουμε νά παρακαλᾶμε ὥστε ἡ ὥρα αὐτή τῆς μεσοπατριαρχίας νά ἔλθῃ τό συντομώτερον δυνατόν ;

Όταν πρό καιροῦ διάβαζε στούς Συνοδικούς ἕνα ἀπό τά γράμματα πού τοῦ ἔστειλα, σέ μιά στιγμή εἶπε : «Ἄν νομίζετε ὅτι πρέπει νά παραιτηθῶ, τότε νά παραιτηθῶ». Όρισμένοι πετάχτηκαν τότε καί εἶπαν : «Μά ὄχι. Πρός Θεοῦ». Ὁμολογῶ ὅτι ἐκείνη τῆ στιγμή κι' ἐγώ τό ἴδιο θά ἔλεγα. Θά προσέθετα ὅμως ὅτι δέν εἶναι ἀνάγκη νά παραιτηθῆτε, ἀλλά ἀπλῶς ν' ἀλλάξετε πορεία. Τί δηλαδή, εἶναι εὐκολώτερη ἡ παραίτηση ἀπό τήν ἀλλαγῆ πορείας ; Ὁχι. Οὔτε τό ἕνα εἶναι εὐκολο, οὔτε τό ἄλλο. Τό εὐκολώτερο εἶναι εἶναι νά μήν κἀνῃ τίποτα. Νά ἀφήσῃ τά πράγματα ὅπως εἶναι. Τούλάχιστον ἔτσι νομίζει αὐτός. Ὁμως ἐδῶ κάνει λάθος. Διότι, ἐάν εἶναι δύσκολο νά παραιτηθεῖ ἢ ν' ἀλλάξῃ πορεία, εἶναι ἀκόμα πιό δύσκολο ἢ μᾶλλον ἀδύνατο νά παραμείνῃ ἡ κατάσταση ὅπως εἶναι, καί ὅσο πιό γρήγορα τό καταλάβει, τόσο καλύτερα γιά ὅλους μας. Διότι εἶναι ἁμαρτία κάθε ὥρα πού περνᾶει χωρίς νά διορθώνουμε τήν κατάσταση. Δυστυχῶς

ὅμως, ὅπως φαίνεται, ὁ Πατριάρχης βρίσκει σάν πιό εὔκολη λύση τήν παραίτηση.

Τί θά γίνη λοιπόν ; Μόνο ἡ παραίτηση τοῦ Μακαριωτάτου μπορεῖ νά σώση τήν κατάσταση ; Δέν ὑπάρχει ἄλλη λύσις ; Εἶναι ἀδύνατο νά συνεργασθοῦμε ὅλοι μαζί γιά τό καλό τῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Πατριαρχείου μας γενικώτερα ; Ἐγώ νομίζω ὅτι μποροῦμε καί πρέπει νά συνεργασθοῦμε γιά νά διορθώσουμε τήν κατάσταση. Γι' αὐτό ἀπευθύνομαι σέ ὅλη τήν Ἀδελφότητα καί κάνω ἔκκληση πρὸς ὅλους γιά τήν διάσωση τῆς Ἀδελφότητος. Καλῶ τούς Συνοδικούς νά ἀναλογισθοῦν τίς εὐθύνες τους καί νά ἐνεργήσουν ἀναλόγως. Καλῶ καί ὅλους τούς ὑπόλοιπους ἀδελφούς νά διαδηλώσουν, μέ ὅποιο τρόπο νομίζουν καλύτερο, τόν πόθο τους καί τήν ἐπιθυμία τους γιά μιὰ ἀλλαγὴ καί πρὸς τήν πρόοδο πορεία τῆς Ἀδελφότητός μας.

Ἐλπίζω ὅτι μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά μπορέσουμε νά βροῦμε τόν δρόμο μας καί νά κάνουμε τήν Ἀδελφότητά μας ἀντάξια τοῦ ὀνόματός της καί τῆς μεγάλης ἀποστολῆς της.

Μετ' ἀδελφικῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

+ ὁ Κωνσταντῖνος Νικηφόρος